

Slovenski narodni ponos.

III.

Slovenec pa tudi bodi ponosen na svojo zemljo, ker mu daje pogoje za zdravo, krepko življenje.

Ni res, da bi bila tista zemlja za narod najugodnejša, katera je najrodovitnejša, oziroma najbogatejša. Zgodovina uči drugo. Ona uči, da je vsak narod tako dolgo srečen, tako dolgo čvrst in kreposten, dokler se mu je povzpeljati po boljših gmotnih razmerah, dokler torej ne pozna izobilja. V tistem trenutku pa, ko je dosegel, da mu je mogoče, dolgo gojeno človeško hrepenenje po blagostanju si utešiti, v tistem trenutku začne v krepostih in vsled tega v moči nazadovati ter se nagibati k svojemu koncu. Ni je niti jedne izjeme v zgodovini, da, reči se sme, ta prikazen je razrušljiv zakon, kojemu so podvrženi vsi narodi, kar jih je in kar jih še bo. Spominjam le narodov, pri katerih se javlja ta zakon posebno jasno, tako očitno, da ga vsak dijaček po piclem zgodovinskem znanju, ki ga crpa iz drobne take knjižice, lahko spozna; in v to svrhu imenujem stare Grke, Rimljane, Kartazane, Benečane, Špance. Bistrejše oko pa tudi doznava, da Angleži že precej dolgo hodijo rakovo pot, in da koža, v kateri tičijo Nemci, ni več zdrava. Francoske milijarde bodo grozno drag odkup.

Ta in oni bralec se utegne namuzniti misleč, naj se mu le dajo tisočaki, nič se ne boji, da bi mu bili v kvar. Mogoče, da bi ostal tudi v bogatiji kreposti zvest, saj je hvala Bogu mnogo bogatev krepostnih, a gotovo je vendar, da je bogastvo za krepostno življenje človekovo največja nevarnost. Kristus ni rekel brez vzroka, da je laglje vože napeljati v šivanko, nego bogateu priti v nebesa. Torej: ne da bi bogastvo človeka moralo pokončati, dasi mu je nevarno.

Če se človek često primerja z narodom in če je temu zares v marsičem podoben, ravno v tej točki, katero razpravljamo, ne velja eno za oba. Narod se, če je prišel do bogastva, nikdar ne otme pogube. Posameznik se lahko premaguje, se strahuje, da vselej in povsod uravna svoje dejanje in nehanje po nravnih načelih, ne tako narod; in če ga tudi, dospesvega do dozdevne sreče, kaka mogočna duševna sila za nekoliko časa brzda, prej ali slej vendar omahne na nizdoljno pot, na kateri mu ni več rešitve.

Kakor zelo rodovitna in bogata zemlja za narod ne pomenja sreče, tako pa tudi preubožna za njegovo krepostno življenje ni ugodna. Kjer je revščina tako velika, da si

košatih vej, in potem so si podajale roke od drevesa do drevesa. Sel ni bilo videti, bila so skrita za drevjem. Tu in tam se je pa pokazala streha kakega zvonika. Čudil sem se, da so si vsi podobni. Dva vzorca sta: eden s siljastim, drugi s topim vrhom. Prvi ima za vzgled zvonik Markove cerkve v Benedkah, drugi onega frančiškanske. To odvisnost od imenitnih stavb sem opazoval tudi drugod. Na Padovanskem imajo stolpi vaških cerkev čebuljaste strehe, kakor jih vidite pri sv. Antonu v Padovi, in v Rimu tekmujejo vse večje cerkve iz nove dobe s kupolami, ker jo ima cerkev sv. Petra, manjše cerkvice pa, ki ne zmorejo kupol, so si omislile vsaj kupolnate svode.

V Portogonaro sta vstopila v moj sicer prazen voz mož in žena, oba gospodska, priletna; jaz sem se stisnil v svoj kot in sem čital svoj «Corriere di Venezia»; pa tudi on je imel svoj list; in tako se je razvil med nami razgovor, toliko, da sem površno povedal, kdo sem in kam grem.

«Ali so se vaša mamica kaj jokali?» to je bila prva misel gospe; druga pa začudeno vprašanje: «Ali ste vi res duhovnik?» In ko sem pritrdil — je nadaljevala: «Vi Nemci ste tako prosti v obleki; naši duhovniki nosijo vedno talar in sukno do pet in nizek širokokrajni klobuk z dolgimi svetlimi dlakami.»

narod pri največjem uporu more priboriti jedva najpotrebnejše, tam ne more biti veselja do dela, in ker tega ni, ni tal, da bi mogle čvrsto poganjati cvetice kreposti.

Najboljša je potemtakem za narod tista zemlja, ki ni prebogata in ne prerевна. Kaj ugodno pa upliva na vzbujo in razvoj duševnih sil sosedstvo z morjem; morje vrh tega človeku gmotno stanje boljša, že po zakladih, ki jih hrani v svojem krilu, zdatneje pa še kot najpripravnejše prometno sredstvo; po morji se z drugimi narodi pride najceneje v dotiko. Zato pa vsak narod sili proti morju; najnovejši primer so Ogrji in Črnogorci.

Poglejmo si po tem-le razmotrivanju našo zemljo slovensko. Prebogata gotovo ni, dasi je tu in tam zelo rodovitna in še vrh tega ima precej rudnin, kajti goli Kras in apneni gorovje sploh pač le zavzema precejšnji kos. Ali v kljub temu se ne sme trditi, da bi bila prerевна; na najizbornejši način nam to dostavlja, kar ji utegne manjkati, in sicer po svoji legi. Naša zemlja slovenska leži 1. ob morju, 2. tam, kjer glavna prometna proga srednje Evrope, tekoča od severa proti jugu, dospe morje, 3. med karpatsko ravanjo in najvišjim planinskim svetom, ki mu dajata, da posreduje med njima, dovolj posla, in 4. med mladim evropskim jugovzhodom, svetom prihodnosti, in starim severozapadnim; zlasti v tem pogledu bode dobila naša zemlja kedaj v Evropi velikanski pomen. Zares, Previdnost je narodu slovenskemu, ko mu je odločila bivališče, dela dokaz velike ljubezni do njega. Še le v prihodnosti bode postala velepomembna vsaka beseda Vodnikovih granosov:

Slovenec, tvoja zemlja je zdrava,
Za pridne nje lega najprava;
Polje, vinograd, gora, morje,
Ruda, kupčija tebe rede.

Vedimo dobroto, ki smo jo od Stvarnika sprejeli, pa tudi ceniti! (Dalje prih.)

Politični ogled.

Avstrijski prestolonaslednik. Pred kratkim je pri nekem dvornem obedu naš cesar napil nadvojvodi Karlu Francu Jožefu, kot svojemu nasledniku. Iz tega sklepajo da se bosta nadvojvoda Franc Ferdinand in Oton odpovedala svojim pravicam, ki jih imata do prestola. Nadvojvoda Karl Franc Jožef je sin nadvojvode Otona in nadvojvodinje Marije Jožefe ter je bil rojen leta 1887. Njegov brat je Maksimiljan Evgen, roj. leta 1895.

In zopet je pogledovala po moji razpeti suknji, ki je segala komaj malo čez kolena, po veržici od ure, ki je igrala na prsih in mehkem klobuku s širokimi vpognjenimi krajci. Meni se je ta dobrodušnost tako dobro zdela, da sem skoro pozabil pojasniti, da se tako oblačimo le za potovanje, doma se pa tudi zagrinjamo do pet.»

«Ali se boste kaj mudili v Padovi?» me je vprašal gospod.

«Ne, ker imam malo časa, bom ostal samo v Benedkah, potem v Bologni in Florenci.»

«Škoda, v Padovi je krasno! Midva sva Padovčana. In kako vino tam raste! Ne pozabiti si v Benedkah naročiti tega. Pa še nekaj! Ali hočete videti v Benedkah kardinala?»

Mene je vprašanje osupnilo. Gospa pa poseže vmes: «E, veš da, samo daj gospodu vizitnico, pa bo.» Malo sem se branil, malo sem pa rad imel; bil sem radoveden, kako se bo vse izteklo. Gospod mi je pripovedoval potem, kako se bo vse izteklo. Gospod mi je pripovedoval potem, kako je bil beneški kardinal v njegovem kraju župnik in še marsikaj, kar bi me utegnilo zanimati. Ker pa nisem vsega čisto razumel, zato rajši ne zapišem, da ne bi v nerodnosti kaj povedal, kar bi morebiti ne bilo res.

Koerberjevo ministerstvo, sestavljeno tako, kakor smo zadnjič poročali, je že v službi. Zatrjuje se, da bo nad strankami, a prvi dnevi njegovega obstanka dokazujejo nam ravno nasprotno. Pl. Koerber ima nalogo, da spravi Čehe in Nemce. Povabilo k spravam za Nemce je poslal dr. Funkeju, načelniku nemške levice, za Čehe pa Palfyu, načelniku čeških veleposestnikov in Engelu, načelniku Mladočehov, namesto načelniku desnice. S tem je pokazal, da desnice, v kateri so Slovani, ne pripoznava. Nemci so se posvetovali, ali naj zaupajo novemu ministerstvu ali ne. Nemški nacionalci so pravili, da ne smejo zaupati, ker so slišali, da bo nekaj novih višjih uradnikov imenovanih izmed Slovanov, in ker Koerber noče sklicati kmalu državnega zbora. Pl. Koerber pa jih je pomiril. To so njegova prva dejanja, ki naj odprejo Slovanom oči.

Zvezo županov, kakor jo namerava ustanoviti ljubljanski župan Hribar, «Slovenec» glasilo krščansko narodne stranke, zelo hudo pobija. Očita Hribarju, da je zvezo ustanovil bolj za svoje strankarske namene, da bo pri volitvah lažje na župane uplival v prid svoje stranke. Pravi tudi, da bo taka zveza, kakor jo ustanavlja Hribar, ostala brez vsake koristi. Edina pametna organizacija županov bi bila po okrajih. Samo pri organizaciji po okrajih bi se mogli župani dogovarjati o svojih težnjah, poučevati se med seboj in se vzajemno podpirati. Ta misel je gotovo vsega uvaževanja vredna.

Volitev na Kranjskem. Kranjska trgovska in obrtniška zbornica v Ljubljani je dne 20. t. m. namesto umrlega gospoda Ivana Perdana izvolila deželnim poslancem in svojim predsednikom g. državnega poslanca Josipa Kušarja. Podpredsednikom je bil izvoljen g. Anton Klein, provizornim namestnikom pa gosp. Ivan Baumgartner.

Vojna v Južni Afriki. Angleškemu generalu Bullerju se je posrečilo, da je prekoračil malo Tugelo pri Springfieldu in veliko Tugelo na dveh raznih krajih. Sedaj se bliža odločitev. Če se posreči Bullerju, da premaga Bure, potem bo mesto Ladysmith osvobojeno in vojna se zasuče Angležem v prilogo. Ali Buri se, kakor posnemamo iz zadnjih brzojavk, umikajo tudi še sedaj ter se menda ne spuste še v odločilno bitko. Lahko mogoče pa je, da čaka Bullerja in njegove čete tukaj nov grozen poraz. Tako vsaj sodijo večaki v vojnih zadevah, da igra Bullerjevo početje jako nevarno ulogo, da spravlja v nevarnost velik del angleških sil. Ako se mu to drzno početje posreči, bo seveda slaven

Tako smo se eno uro razgovarjali po laški. Kar je gospa naglo povedala, rekel bi kar izsula iz ust, je potem ponovil bolj počasi in razločno gospod, da sem mogel razumeti; mojo laščino pa je včasih ona bolj pogodila, včasih on, in tako smo si vzajemno pomagali, dokler se nismo naveličali. Prvi sem se jaz upehal; bilo mi je, kakor mlademu ptičku, ki si upa predaleč iz gnezda. V Mestre, zadnji postaji pred Benedkami, sta onadva izstopila, jaz pa sem radovedno vzel vizitko v roke in sem bral:

«Boni Giambettista se poslužuje z veseljem prilike, da kardinalu Sarto sporoča svoje najponižnejše poklone.»

In ta listič naj bi mi odprl vrata v patriarhovo palačo? (Dalje pride.)

Smešničar.

Oče: Danes se ne smes kopati, ker te trebuh boli! Sin: Saj bom po hrbtu plaval! Učitelj vpraša dečka, s čem so ptiči pokriti. Deček molči. Učitelj ga hoče spomniti na perje ter ga vpraša: »Kaj imate pa doma v postelji?« — »Bolhe,« odgovori mu deček.

Pijanec prišedši domov govori sam pri sebi: »No tega še sanjal nisem, da me najodličnejši gospodi tako jako spoštujejo. Vsaki se mi je danes lepo izognil in ljubezljivo nasmehljal.«

mož in Angleži ga bodo obsipali s častmi, ali pri tem vstrajajo vsi veščaki, da njegovo početje bije v obraz vsem zakonom previdne in računajoče vojne navade. Buller je sedaj v pasti, iz katere ni rešitve, ako bo tepen. Pred seboj in na straneh ima sovražnika v najtrdnejših posadkah, za seboj pa reko Tugelo, ki grozno narašča vsaki hip. Sicer pa je Buller sam povedal svojim vojakom kar naravnost, da nazaj ni več možno.

Dopisi.

Izpred Radgone. (Dobri nasveti.) Človeka in posebno rodoljuba srce boli, če dan za dnevom gleda, kako mladina obojega spola denar trati in po nepotrebnem zapravlja. Vprašaj pa enega takih, kaj pa boš, če zbolíš ali kečdar se boš postaral, se ti hitro odreže, saj bom prišel na občino in ta me bo oskrbela. Tega pa ne pomisli in prevdani, kako grenka je že ta misel in kako grenke je ta občinski kruh.

Kakor skoraj v vsakem sodnijskem okraju, tako imamo tudi tukaj svoj domači denarni zavod v dobrih narodnih rokah. Zakaj bi se neki naša mladina ne navadila, nositi v ta denarni zavod svoje krone? V poznejših letih pride vse prav, kar si človek za mladosti prihrani.

Naše načelnštvo je vselej pripravljeno, tudi po dve kroni sprejemati. Ako pa ne moreš ravno ob določenih uradnih urah prinesiti, se to lahko tudi druge dneve opravi pri gsp. notarju v pisarni, ob nedeljah pa tudi v bralni sobi.

Pisec teh vrst je pastarici, sedaj že dekli, pred sedmimi leti vložil nekaj goldinarjev, a danes jih ima čez sto! Še ni tisočak, a tudi do tisočaka se počasi le pride! Tukaj je treba dobre volje in resničnih rodoljubov, ki podučujejo našo mladino. Ako se tukaj ne začne, je vse zaman.

Dobro bi bilo, da bi se v vsaki župniji znašel tak rodoljub, ki bi si take, ki želijo svoje krone v posojilnico vlagati, na listek napisal, njihove doneske sprejemal, potem pa pri priložnosti v posojilnico nesel in tam vložil, potem bi jim pa tudi hranilnično knjigo pokazal. To bi marsikomu veselje naredilo in bi se tudi marsiktera krona prihranila. Na delo!

Od Sv. Urbana pri Ptujju. Resnično prav žalostne razmere vladajo pri nas. Naše ljudstvo postaja od leta do leta bolj revno, nekdanj bogate in lepe kmetije so razkosane, naši kmetje in želarji pa tičijo do ušes v dolgovi. Vinogradi, nekdanj tako lepi in rodovitni, ki so našim posestnikom prinašali toliko dobrega in daleč na okoli znanega vina, so skoraj popolnoma uničeni in tako ima naš kmet tukaj več stroškov kakor dobička. Tako je tudi pri drugem gospodarstvu. Da pa bi se naše ljudstvo poprijelo plodnosnega in v resnici umnega gospodarstva, da bi na pr. napravljalo v goricah ameriškanske nasade, za to pri nas ni pravih mož in pravega duha, nihče se ne potrudí, ki bi navduševal in poučeval ljudstvo, naj se obrne na boljšo gospodarsko pot. Vse ostaja pri starem kopitu. Kmetje pravijo: »Moj oče in moj dedek sta delala, kakor jaz, pa sta vendar imela več kruha in živela boljše življenje kakor jaz.« Ali tega pa ne pomisliš, da so tvoji predniki nosili brguse, ne pomisliš, da prinašajo novi časi nove razmere in potrebe. Zato pa bi za naše ljudstvo prav dobro bilo kako društvo, recimo bralno ali pa vinarsko društvo. Podučeval in napeljeval bi se naj naš kmet k boljšemu gospodarstvu. Po drugih krajih se združujejo v kmetijske zadruge, ki obetajo kmetom velike koristi; zakaj bi si počasi naši kmetje tega ne privoščili?

Še nekaj! Da smo ravno mi Urbanjčani mlačneži in zaspani Slovenci ter se nekateri naših bolj gospodskih sramujejo slovenskega svojega pokolenja, to je sicer sramotna, pa vendar žalostna resnica. Vsi naši sosedje nas osramotijo, ljudstvo po drugih farah prebira

bolj pridno »Slov. Gospodarja« in Mohorjeve knjige. Le pogledite število naših Mohorjanov in je primerjajte s številom sosednih far. Namesto, da bi nas bilo vsako leto več pri Mohorjevi družbi, ki nam pošilja za bori goldinar šest tako lepih in koristnih knjig, da se jih človek v resnici veseli, — nazadujemo prav žalostno v svojo lastno škodo. Lansko leto nas je bilo 172 in letos 126. Torej za 46 smo nazadovali. To je gotovo lepo število, ali nam ne prinaša nobene časti. Ne vem sicer, kdo in kaj je zakrivilo ravno pri nas rakovo pot, ali sramota je gotovo to za Urbanjčane. Le jahajmo naprej po rakovi poti svojega lenega polža. Bog daj srečo pri tej vožnji!

Iz Kozjega. (Gospodarsko bralno društvo.) Predzadnje nedelje dne 14. t. m. se je vršilo občno letno zborovanje našega bralnega društva v gostilni g. Frana Gučeka, ki se je v kljub slabemu vremenu prav voljno obneslo. G. Erker, predsednik društva, pozdravi vse došle zborovalce in prečita brzojavko iz Celja, ki se je glasila tako-le: »Vsem zborovalcem kozjanskega bralnega društva kličeva trikratni »Živio«. Gorišek, Dobršek. Nato je omenil delovanje bralnega društva preteklo leto. Prečital je društveni zapisnik o zadnji Ciril-Methodovi veselici, ki se je vršila v Mirjem pri velikanskem kresu. (Živahni živio.) Žal, da ni bila ta izvenredna slovesnost razglašena po časnikih. Nadalje je omenil, da se je preteklo leto izposodilo nad 600 časopisov in knjig. Lepo število! Udov šteje društvu okrog 120. V resnih besedah je nadalje omenil, da je gospodarsko bralno društvo preteklo leto napredovalo in tako pognalo iz debela močno vejo, to je novo pevsko društvo, ki je zvezano s tem društvom. Gosp. Druškovič, blagajnik, je razložil in razjasnil društvene stroške in dokodke. Zatem se je vršila volitev novega odbora, ki je sestavljen tako-le: Jožef Erker, predsednik, dr. Franc Pikl, podpredsednik, Mihael Pustišek, knjižničar, Janez Elsbacher, tajnik, Jožef Druškovič, blagajnik, Mohorič in Moreše odbornika. G. dr. Pikl se je zahvalil za zaupanje ter v imenu odbora izjavil, da bodo radi podpirali društvo in pomagali ubogemu kmetu do blagostanja in omike ter prosili poljedelkega ministra za potovalne učitelje, ki bodo prišli nas podučevati in pri nas več dni ostali. (Med kmeti burni »živio«.) Zatem se je pobirala udnina in sprejemali novi udje. Nato se je zaključilo zborovanje. Po zborovanju je naš novi pevski zbor stopil prvokrat na noge in pokazal, kako lepo se razvija.

Vahimo vas, dragi kmetje kozjanskega okraja, v kolo našega bralnega društva, pristopite k njemu kot udje. Kajti nalašč za vas je ustvarjeno, da vas poučuje o kmetijstvu, vinarstvu itd. ter odbija vsakovrstne napade, ki bi vam morebiti škodovali. Društvo si je za bodoče leto naročilo sledeče časopise: »Slov. Gospodar« (7 izt.), »Domovine« (4 izt.), »Kmetovalca« (4 izt.), »Mir«, »Dom in Svet«, knjige družbe sv. Mohorja in pa dva dnevnik »Slovenec« in »Edinost«; a nadejamo se, da se še bode naročilo »Domoljub«, »Slovenski List« in pa »Narodni Gospodar«.

Naznanja se vsem čč. društvenikom, da se bode zdaj vedno skrbelo v čitalnici za red in tako upamo ustreči vsakemu društveniku. Časniki in knjige se bodo izposojevali le udom na dom; a neudje jih pa imajo pravico le v čitalnici čitati. Vse ude pa prosimo, kadar si izposodijo časnik, naj zapišejo svoj priimek in ime v društveni zapisnik, ki leži v čitalnici na mizi. Ko pa udje časnike prečitajo, naj jih zopet nazaj donesejo, da jih še drugi udje dobijo. Strogo pa se bodo zasedovali tisti »tihotapci«, ki tiho in brez našega vedenja odnašajo časnike. Društvene knjige se bodo izposojevale le vsako nedeljo in praznik od 12.-2. popoldan in od 3.-4. pop. Vse prijatelje in ude društva vabimo, naj si pridno izposojujejo knjige in časnike. Kdor pa še ni ud tega koristnega društva, naj pristopi!

Iz Slov. Bistrice. V ponedeljek dne 22. t. m. se je vršila volitev v okrajni zastop iz skupine kmetijskih občin. Nemčurški Bistričani in njih pomagači iz okolice, posebno pa župan Spodnje Novevesi, so storili v svoji obupnosti vse, da zmagajo, a ni se jim posrečilo. Ko so začeli volilci iz bistriske in dravinjske doline dohajati, šli so naravnost k Petru, kjer so se narodno zavedni možje zbirali. Malone vsakega teh volilcev je eden ali drugi agent nasprotnikov nadlegoval z volilnimi listki, katere so pa naši volilci hladnokrvno zavračali. — Ko se je potem potrebno za volitev dogovorilo, se podajo volilci skupno — 40 mož jih je bilo — na volišče. Zraven teh mož je šel tudi g. Šlamberger, posestnik na Klopcah in tajnik 5 občin; ko pridejo do rotovža, v katerega prostih prostorih se je volitev vršila, stoji tam mestni policist Stres in se neopravičeno začne kregati z g. Šlambergerjem. Cela zadeva se bo bo obravnavala še kje drugje.

Volitev sama na sebi se je vršila redno; disciplina volilcev iz ravninskih pokrajin je bila občudovanja vredna; bili so jedini, kakor jeden mož njim na čelu g. Mlakar; gledali so z nekakim pomilovanjem na svoje pohorske tovariše, ki so bili večinoma v oblasti nasprotnikov. Ni se toliko čuditi občinam Št. Martinske fare, da so nasprotno volile, kakor volilec Tinja, kateri so bili vedno narodni, sedaj so pa odpadli. Pomnite to vsi volilci Pohorja! Dokler se ne združite s slovenskimi kmeti, ki so vendar vaši bratje, pričakujete zastoj rešitve! Bistričani vas ne bodo na noge spravili, ker živijo oni od vas, in ne vi od »Njih«! Zapomnite si to za »prihodnost« da se ne date več z otroškimi obljubami slepiti!

Volitve se je vdeležilo izmed 80 volilcev samo 73; izostali so samo naši, kar se jim pa nikakor ne šteje v čast, ker so razun 2 vsi izostali brez vzroka. Med izostalimi se je najbolj povpraševalo po enem volilcu občine laporske, zakaj ta občina slovi od nekdanj kot najbolj narodna. Bile so slišati pikre opazke: Zakaj se da mož voliti, ako ne misli ali vsi ne upa danega zaupanja javno pokazati?! Kaj pa rečejo občani na nja malomarnost? Ko se je še nadalje izvedelo, da je oni volilec celo občinski tajnik, tedaj ni hotelo biti konca začudenja.

Ko je bila volitev končana, pokazalo se je, da je bila disciplina pri nas tako ugledna, kakor še nikdar poprej; oddanih je bilo za naše kandidate 40 glasov, nasprotniki so dobili 33 glasov. Izvoljeni so torej naši in sicer gg. Franc Mlakar, Karl Hrastnik, Jože Hojnik, dr. Urban Lemež, Peter Novak, Ignaz Auer, Franc Ašič, Franc Vehovar, Jakob Vehovar, Martin Obersne.

Ta volitev nam je sedaj dokaz, da se zastoj bori nasprotnik z nami, ker hujše agitovati ne more več, kakor je letos. Pripeljali so vsakega in polovili vse, kar se je dalo, a v kljub temu so propadli.

Po volitvi so se zbrali naši volilci v narodni hiši pri Petru, kjer so se vrstili vsakovrstni govori in napiitnice; poseben utis pa je napravil govor gosp. župana Čokla iz Lušečke vesi, kateri je na jako originalen način opisal slogo, katera nas jači, in pa govor g. župana Špeca iz Brezja, ki je kot starosta pokladal mlajšim tovarišem županom na srce, naj se ne dajo nikakor motiti, da se jim ne zgodi, kakor se je zgodilo njemu, ki je dve leti podpiral nemčurje, a vendar o pravem času spoznal svojo zmoto in se vrnil na pravo pot. Povdarjal je: Pomnite, vi mladi tovariši! Ne dajte se nikdar izneveriti svoji materi, svojemu jeziku! Tisti, ki je mene zapeljal, je izginil že davna iz površja, a jaz sem še danes tukaj; ne bodi vam sramota imenovati se Slovenca!

Navdušenost je bila brati iz obrazov vseh. Vršili so se različni govori, in prav ko je g. Mlakar imel odhodni govor, pridejo prejšnji načelnik preč. g. kan. Hajšek, kateri so bili burno pozdravljeni; v kratkih besedah so našo navdušenost še bolj vtrdili.